

LEVÉLSZEKRÉNY

Kovács Apor írja: Jelen levelemmel fel szeretném hívni az önök figyelmét egy nyelvészeti tévedésre, mely általánosan elterjedt, és sok szak- és tankönyvben tévesen közlik. Az *isa* szóról van szó. A szót a Halotti beszéddel kapcsolatosan említik, amelyben szerepel írott formában, 'bizony' jelentéssel. Mindig hozzátézik, hogy a szó azóta kihalt. Véleményem szerint ez súlyos tévedés. Én Paptamásiban (Románia, Bihar megye, Nagyváradtól 20 km-re északra) nevelkedtem egy színmagyar faluban. Az ott élők széles körben általánosan használják élő beszédben, leggyakrabban egy válasz megerősítéseként, például a következőképpen: „Én, *isa*”, „Igen, *isa*”, „Ő, *isa*” stb. Minden esetben a szó értelme 'bizony', és semmiképpen sem az *is az* szókapcsolat rövidülése (ahogy több magyartanár is gondolta, akiknek felvettem a kérdést). Ha jól emlékszem, akkor nemcsak a faluban, hanem a térségben mindenütt használják a szót, de ezt nem tudom körülhatárolni. Nem írtam volna Önöknek, ha az interneten nem talállok meg egy ugyanilyen témájú blogbejegyzést, ami teljes mértékben alátámasztja az általam elmondottakat (elérhetősége: <http://galistvanelek.blogspot.com/2008/12/kezd-gondolatok-2008-december-31.html#comment-form>). Azt gondolom, hogy a kérdést érdemes lenne megvizsgálni, hiszen könnyen tisztázható dologról van szó, és amennyiben a szakértők egyetértenek véleményemmel, akkor javítani lehet a tankönyveket is.¹

¹ A kérdésfelvetés aktualitásáról l. újabban H. TÓTH TIBOR írását: Újabb adalékok a Halotti Beszéd *isa* szavához. In: LADÁNYI MÁRIA – DÉR CSILLA – HATTYÁR HELGA szerk., „...még onnét is eljutni túlra...” Nyelvészeti és irodalmi tanulmányok Horváth Katalin tiszteletére. Tinta Kiadó, Bp., 129–32. – A szerk.